

Hoe kon het dat de “Piratenbeul” zo’n verpletterende nederlaag leed? Hij overtrof Avery in aantal mannen, kanonnen, en schepen met drie-tegen-één! Hij had de Piratenkoning moeiteloos kunnen doodknippen, maar Rogers wilde persoonlijk de meest gevreesde piraat aller tijde onthoofden... Eigenlijk had Rogers op Skeletteneiland moeten sterven. Op z’n minst had hij daarna uit dienst ontslagen moeten worden. Dan had het drama op Sint-Helena zich nooit ontvouwen, en zou Huis Rogers nog aan de macht zijn.

Hoofdstuk 4

Elise Rogers

Ben verraadde zijn positie door tegen een losliggende steen te stappen. Elise aarzelde niet, draaide haar bovenlichaam honderdtwintig graden, en haalde uit met een onderhandse zwaai. Het geluid van hout tegen hout klonk minder luid dan verwacht, en Bens zwaard bood beduidend minder weerstand dan dat hij waarschijnlijk zou hebben gewild. Daarna volgde er een zachtere klap, gevolgd door een gedempte kreun.

‘Argh. Fuck.’

Elise kon het niet nalaten om te lachen.

‘Jaja, het is al goed, haal die grijns maar van je gezicht.’

Het werd weer stil. Elise zette zich op haar beginpositie en probeerde zich terug te concentreren. Ze lette erop dat haar ademhaling de geluiden rondom haar niet verstoorde.

Bens kreet klonk aan haar linkerkant.

Shit, dat was snel! Elise kreunde lichtjes toen ze zijn slag nog net op tijd wist te pareren met een belabberde, maar effectieve zijwaartse houw ter hoogte van haar hoofd. De weerstand tegen haar zwaard verdween meteen, en opnieuw nam Elise haar eerste positie aan. Daarna bleef het een hele lange tijd stil. Veel langer dan gewoonlijk.

Waar ben je?

Elises hartslag was opnieuw gedaald en klopte slechts heel lichtjes in haar oren. Haar ademhaling was slechts geruis in de stilte. Er stak een briesje op, en dat briesje bracht een lichte zweetgeur met zich mee.

Hij staat vlak voor me!

Een Dans met Zwaarden

Elise wachtte niet op Bens kreet om uit te halen met een stoot. Ze raakte niets dan lucht.

Oh shit.

Haar straf volgde meteen. Bens houten zwaard raakte haar onderrug met de platte kant, maar het was hard genoeg om Elise haar evenwicht te doen verliezen in haar toch al onstabiele positie, en ze viel languit op de grond. Elise hield haar kaken stijf op elkaar om het niet uit te schreeuwen van frustratie.

‘Je wordt overmoedig, Elly.’ Bens stem klonk nu vlak naast haar. ‘Laten we er maar mee ophouden voor vandaag.’

Elise onderdrukte een kreun. *Misschien is dat nog niet zo 'n slecht idee.*

De klap op haar rug zou ongetwijfeld een nieuwe blauwe plek opleveren.

‘Is dat de reden, of ben je bang dat ik je nog wat meer klappen verkoop?’

Gezien de hoeveelheid klappen die Elise Ben had kunnen verkopen in het laatste kwartier, was het haar duidelijk geworden dat haar leermeester zelf ook vermoeid was geraakt.

‘Beide.’

Ben pakte haar uitgestoken hand en trok haar overeind. Daarna ontknoopte hij haar blinddoek. Na meer dan een uur in volledige duisternis te hebben gezeten, moest Elise terug even wennen aan het felle daglicht. Eenmaal haar ogen zich terug hadden aangepast, zag ze Ben een eindje verder bij de waterzakken.

‘Hoelang stond je al achter me?’

‘De hele tijd. Ik wilde zien wat je zou doen als ik me niet bewoog. Waarom dacht je dat ik voor je stond?’

‘Ik dacht dat ik je rook.’

‘Fout gedacht dan.’

‘No shit.’

Niet veel later zat het duo uit te kijken over de vallei op hun gebruikelijke plekje bij de boomstam.

‘Wanneer ga je mij zo leren rondsluipen?’

Ben snoof: ‘Niet. Als je van plan bent om een sluipmoordenaar te worden, moet je maar bij een ander in de leer gaan.’

‘Is dat een grap?’

‘Nee.’

‘Hoezo nee? Moet ik geloven dat je jezelf als een sluipmoordenaar beschouwt?’

Ben grinnikte: ‘Ik heb leren sluipen in de wouden van Afrika. Uitsluitend bedoeld voor de jacht.’

‘Waarom leer je me dan niet jagen?’

‘Omdat ik een verschrikkelijk slechte jager ben.’

‘Verbaasd me niks.’

‘Fuck you.’

Ze waren weer even stil. *De wouden van Afrika*. Was dat een waargebeurd verhaal of weer één van hun ‘overdreven feiten’? Elise besloot het niet rechtstreeks te vragen.

‘Wat heb je zo nogal geleerd?’

‘Sorry?’

Elise draaide zich op haar zij en keek naar Ben, die weer met zijn ogen dicht op zijn rug lag, met zijn hoofd steunend tegen de boomstam.

‘Wat heb je zo nogal geleerd op je reizen? Je schermt. Je jaagt. Je danst. Kan je ook vliegen misschien?’

Hij glimlachte. ‘Voorzichtig meid, je praat hier tegen een sluipmoordenaar.’

‘Een belabberde dan, ik heb m’n zeven keer op z’n doos gegeven.’

‘Zes keer.’

‘Whatever.’

Het bleef even stil voordat Ben zei: ‘Ik geloof dat je het meeste wel over me weet. Ik scherm, ik lees, en ik dans. Al doe ik dat laatste alleen wanneer het echt moet.’

‘Bullshit.’

‘Sorry?’

‘Bullshit.’

Ben snoof. ‘Het zou helpen als je hier wat rijker met je woorden omsprong, Juffrouw Rogers.’

Hij lag nog altijd met zijn ogen dicht op zijn rug, maar Elise hield hem scherp in de gaten toen ze zei: ‘Je bent kwartiermeester van een koopmanschip waarop meer dan honderd man rondloopt die quasi allemaal ouder zijn dan jij, en toch lijkt het dat niemand je autoriteit betwist.’

Elise dacht terug aan de keren dat ze in kroegen met enkelen van de bemanning had gesproken. Ze waren allemaal stuk voor stuk een open boek geweest, maar wanneer de Troep had gevraagd naar Konrad of Ben, dan hadden de lieden altijd gereageerd dat “ze niet roddelden over hun superieuren”.

Elise ging verder. ‘Ik betwijfel dat je je positie te danken hebt aan je danskunsten. Dus waaraan dan wel?’

Bens glimlach verdween. Hij leek over zijn woorden na te denken voordat hij antwoordde: ‘Dat is een onderwerp waar ik liever niet over praat.’

Wat? ‘Waarom niet?’

Ben liet een zucht horen, opende zijn ogen, en draaide zich op zijn zij naar haar toe. ‘Omdat we nu eenmaal niet praten over interne zaken met buitenstaanders.’

‘Oh.’

Elise draaide zich terug op haar rug en keek naar de bewolkte hemel boven haar. De stilte die volgde was ongemakkelijk.

Buitenstaanders. Elise wist niet goed waarom, maar het feit dat Ben haar zonet als buitenstaander omschreef zat haar dwars. *Maar je bent een buitenstaander. Voor hem. Net zoals hij een buitenstaander is voor jou.* Die gedachte leek alles alleen maar erger te maken. *Je maakt geen deel uit van zijn leven, en hij geen van het jouwe. Jullie pad kruist elkaar slechts voor even, en binnen enkele dagen is het alweer voorbij. Dan is hij je alweer vergeten.*

‘Het spijt me Elly, ik bedoelde het zo niet.’ Bens verrassende woorden braken de stilte die tussen hen in was gekropen. ‘Het is gewoon een stomme, ongeschreven regel.’

‘Het is oké. *Maak je maar geen zorgen om een buitenstaander zoals ik.* Elise moest op haar tong bijten om de woorden niet uit te spreken.

‘Dat zou ik bijna geloven als je die tak niet zo zou massacrereren.’

Elise verplaatste haar gedachten naar het heden en zag tot haar eigen verbazing dat ze inderdaad een dikke tak had opgeraapt en doormidden had gebroken.

Ach, fuck it! Met een vermoeide kreet gooide ze de tak van de klif. Vervolgens stond ze op. ‘Ik denk dat ik maar eens ga.’

‘Elly.’

Noem me niet zo, Bénéjamin! Je geeft buitenstaanders geen bijnamen. Achter haar hoorde Elise Ben overeind komen, maar hij zei niets meer. En ik kijk niet meer om!

Ze had niet gemerkt wanneer het begonnen was, maar na honderd passen voelde Elise Rogers hoe er tranen over haar wangen liepen.

Elise Rogers

‘Nu niet om rot te doen of zo, maar hij is dan ook een buitenstaander. Net zoals jij er één bent voor hem.’

Elise kon Mary niet zien zitten achter hun schildersdoeken, maar ze hoorde de spanning in de stem van haar hartsvriendin.

Gewoon zwijgen.

‘Ik bedoel maar,’ ging Mary-Anne verder, ‘we maken toch ook zelf heel de tijd een onderscheid tussen hen en ons? Waarom zouden zij dat dan niet doen?’

Houd op, Mary.

‘Omdat ze zo joviaal tegenover ons zijn? Dat is toch ook deels hun verkoopstrategie? Zie nu maar naar wat er gebeurd is na James-dag. Meteen de ochtend erna stonden er vijf van die zeelui voor onze deur. Papa heeft een klein vermogen gependeed aan katoen en zijde, en mama heeft zeker acht nieuwe juwelen gekocht. Terry heeft zelfs een nieuwe robijnen ring gekregen! Spuuglelijk is die trouwens.’

‘Niet waar!’ piepte Terry. ‘Je bent gewoon jaloers!’

‘Maak dat jezelf wijs als je je daardoor beter voelt. En nu zwijgen, de grote meisjes zijn aan het spreken.’

Elise bleef stil. Op het doek voor haar stond een gedrocht geschilderd dat de stapel broden en vissen moest voorstellen waarrond Molly hen had opgesteld.

Mary leek nog niet uitverteld: ‘Waar was ik? Oh ja! Die zeelui hebben hun zaakjes goed voor elkaar. Waren ze gisteren ook niet bij jou thuis? In ieder geval: de fenomenale manier waarmee ze overal binnenglippen, bewijst dat ze best een hechte en georganiseerde groep moeten zijn, nietwaar? Is het dan zo vreemd dat hun kwartiermeester liever niet aan je neus hangt hoe hij met zijn mannen omgaat?’

‘Pfuh.’ Elise zette enkele lijnen neer die de schaduw van de stapel moesten voorstellen, maar het leek haar eerder dat ze een paardenkop begonnen te vormen. *Ik haat het als Mary gelijk heeft.*

Mary leek Elises stemming eindelijk aan te voelen en veranderde het onderwerp op een niet al te subtiele wijze. ‘Terry, kom nu toch! Is dat een vis of een hond wiens benen ze zonet hebben geamputeerd? Veeg uit, voordat Molly dit scharminkel ziet!’

Teresa – die nog net in Elises gezichtsveld zat – werd rood van woede. ‘Dat is een vis! En kijk op je eigen doek, trut!’

‘Teresa!’ Molly verscheen op de binnenkoer. ‘Let op je taalgebruik of je kan vertrekken!’

‘Maar...’

‘Niks te maren! Bah! Wat moet dat voorstellen? Heb ik je soms de opdracht gegeven om een dooie hond te schilderen?’

Molly griste het doek van Terry’s schildersezels en smeedte het op de immer groeiende stapel afdankers. ‘Vooruit, opnieuw.’

Even leek het of Teresa ging schreeuwen, maar de jongste telg van Huis Lowtide hield zich in en doopte haar penseel opnieuw in de verf op haar palet.

‘Nee maar!’ Molly stond nu achter Elise. ‘Elly! We weten allebei dat je hier geen talent voor hebt, maar dit is ronduit afschuwelijk! Heb je dan echt niets bijgeleerd in het afgelopen jaar?’ Zonder een antwoord af te wachten, smeedte Molly het doek op de hoop.

Fuck it. Elise stond op: ‘Ik heb het gehad voor vandaag.’ Ze liep naar het tafeltje aan de overzijde op de binnenkoer, waar een paar schalen gebak en wat kannen vruchtensap in de koelte van de schaduw op haar stonden te wachten.

Aan de overkant van het vertrek was Molly nu het werk van Mary aan het analyseren. ‘Minder rood, meid, we schilderen niet in het avondlicht. Gebruik wat meer wit. En hier wat blauw. Zie? Veel beter!’

Stik in je blauw. Meteen voelde Elise zich schuldig om die gedachte.

Ze had die nacht slecht geslapen. Eigenlijk had ze quasi niet geslapen. Het moest ongeveer het tweede uur zijn geweest toen Elise haar slaappogingen had opgegeven en was opgestaan. Aanvankelijk was ze van plan geweest naar de tuinen te gaan, in de ijdele hoop dat frisse lucht haar goed zou doen, maar eenmaal ze haar klerkast had geopend, was haar oog gevallen op haar zwaard

dat het maanlicht had weerspiegeld. Haar écht zwaard. Het zwaard waarvan paps het bestaan niet afwist.

Het wapen had al meer dan een jaar stof liggen vangen in de kast, en in een opwelling had ze vastgepakt. Het zwaard had lichter aangevoeld dan het houten exemplaar waarmee Ben haar had leren schermen, maar al bij de tweede zwaardvorm had Elise de balans van het wapen hervonden. Vervolgens had ze er de dans van de honderd zwaardvormen mee geoefend. En daarna opnieuw. En opnieuw. Elise was blijven oefenen totdat het eerste ochtendlicht haar kamer had verlicht, en toen was ze alleen maar gestopt nadat ze een kandelaar met veel lawaai had omgestoten.

‘Die staarwedstrijd ga je echt niet winnen hoor.’

Mary’s stem haalde Elise terug naar het heden. Ze had staan staren naar een borstbeeld dat één of andere belangrijke pief uit het Oude Rome moest voorstellen.

‘Ik was niet aan het staren,’ mompelde Elise, die zich vlug wegdraaide van het beeld. ‘Ik was het beeld aan het bestuderen. Mooie kaaklijn had die man.’

‘Dat is een vrouw.’

‘Whatever.’ Elise haatte zichzelf nog wat meer toen ze de bezorgdheid zag in de ogen van de forse jongedame tegenover haar.

‘Elly,’ – Mary-Anne sprak op een zachte, bezorgde toon – ‘wat is er werkelijk aan de hand?’

Niks!

Dat was een leugen. Elise had zichzelf die vraag eerder ook al gesteld. Het antwoord daarop had ze gevonden op het moment dat ze haar zwaard in haar kast had zien liggen. Het zwaard dat ze van broer had gekregen.

Ergens in haar achterhoofd hoorde Elise een stem die ze een lange tijd had proberen te verdringen. *Je maakt geen deel meer uit van mijn leven.*

Even reisde Elise twee jaar terug in de tijd. Naar het moment dat broer haar die woorden had toegeschreeuwd. *Verdomme, ik ga niet opnieuw huilen!*

Dat was helaas een ijdele gedachte.

Elise had er niet al te veel voor gevoeld om daarna naar de Gewassen Vork te trekken, maar anderzijds had ze ook geen verdere aandacht willen trekken door

te breken met hun wekelijkse gewoonte. Daarom zat ze een dik uur later aan tafel met Mary en Teresa.

Om hen heen heerste er een gezellige drukte. Mary had bijna onophoudelijk over allerlei luchtige onderwerpen geklaagd, waarmee ze net deed of Elises mentale crisis van zonet niet was voorgevallen.

En daarom hou ik van je, Mary.

Haar hartsvriendin was net over de hitte aan het klagen toen Thomas en Elayne verschenen. ‘Asjemenou, daar zijn ze dan! Ik dacht al dat jullie niet meer kwamen opdagen! Echt! Ik zei net nog dat ik het geen vijf minuten meer had getrokken!’

‘Ook leuk om jou te zien, Mary.’ Elayne knipoogde bij haar begroeting, terwijl Thomas zich op de bank naast Elise schoof.

Oh boy, dit gaat ongemakkelijk worden.

Elise had Thomas niet meer gezien sinds het feest – wat nu toch alweer vijf dagen geleden was – en had er sindsdien niet bij stilgestaan hoe het zou zijn wanneer ze elkaar terug zouden zien. Elise probeerde haar casual glimlach tevoorschijn te toveren om hem te begroeten, maar Snelle – hoe kon het ook anders – was haar voor.

‘Dag Elly, wat zie je er mooi uit vandaag.’

Haar glimlach bevroor. *Wat?* De woorden die Elise had willen zeggen, verdampten. Ze zocht nog altijd naar een antwoord toen er zich tegenover haar een merkwaardig incident afspeelde.

Aan de overzijde van de tafel liet een verbaasde Mary haar beker wijn vallen. De beker stuiterde van tafel en belandde pardoos op Teresa’s kleed. De krijsende Terry stond zó abrupt recht dat de bank waarop zij en haar zus zaten met een ruk naar achteren schoof, waardoor Mary-Anne ervan afgleed en met een kreet op de grond viel. In een vergeefse poging om houvast te vinden, nam Mary tijdens haar val het tafelkleed mee, waardoor het tafelservies luid klaterend eveneens van tafel viel. Te laat zag Elise hoe ook haar beker wijn kantelde, waardoor haar kleed een hartslag later eveneens onder de wijnvlekken zat.

Achteraf gezien was Elises reactie zowel overdreven als te laat. Zodra ze merkte dat ze onder de wijn zat, stond Elise met een kreetje recht, en gaf ze Thomas daarbij een elleboogstoot. Elayne had vervolgens een kwartier lang lappen vodden aan- en afgedragen totdat Thomas zijn bloedneus onder controle

had weten te krijgen. Elise had er maar wat knullig naast gestaan, van tijd tot tijd ‘sorry’ mompelend. Ondertussen had Mary haar handen vol gehad aan haar jongere zus, die tranen met tuiten hilde nu haar nieuwste jurk was geruïneerd.

Wat een bende idioten zijn we toch. Elise twijfelde er niet aan dat dit verhaal Jamestown zou rondgaan voor de dag om was. *Een troep ongeremde projectielen.*

Onwillekeurig vroeg Elise zich af of de generaties voor hen ook zo waren geweest, en of de Troep hun naam dan daaraan te danken had.

‘Dus als ik het goed begrijp, heb je z’n neus gebroken omdat hij je een compliment gaf?’

‘Paps!’

Ze zaten weer rond de ontbijttafel. Net zoals Elise had gevreesd, was het verhaal rondgegaan. Toen kapitein Nevergreen zijn dagelijkse rapport – waarin hij nogmaals beaamde dat hij de zeelui niet vertrouwde – had beëindigd, had haar vader naar goede gewoonte gevraagd of er nog meer was. De kapitein had eventjes getwijfeld en Elises blik opgezocht, waarna hij had verteld wat hij had gehoord over het incident in de Gewassen Vork. Elise had vervolgens de rest mogen uitleggen.

Nu keek Elise verontwaardigd naar haar vader. ‘Zijn neus was helemaal niet gebroken! En het was geen compliment! En het was een ongeluk! En Mary’s schuld!’

‘Ah zo. Mary’s schuld.’

Hij lacht me gewoon uit! Elise voelde dat ze rood aanliep en werd kwaad op Brown. *Verrader.*

‘En geen compliment, zeg je zo. Hmm. Wat bedoelde hij dan, denk je?’

‘Het was gewoon iets wat hij zei! Ik zal er waarschijnlijk goed hebben uitgezien!’ *In vuile, stinkende kledij waarmee je een halve dag in de aarde hebt geploeterd, met vegen verf op je gezicht, en je ogen waarschijnlijk nog rood van dat half uur bleiten... Ja, je zal er toen oogverblindend knap hebben uitgezien!*

Paps mocht dan misschien niet van de slimste zijn, achterlijk was hij ook niet. Hij glimlachte veelbetekenend. ‘Ah zo. Ah zo.’

Daarna draaide hij zich terug naar de kapitein. ‘Nog iets aan toe te voegen, Kapitein?’

Dat was niet het geval.

‘Dan mag u weer beschikken. Maar zeg me eerst nog eens: vindt u niet dat mijn dochter er vandaag oogverblindend knap uitziet?’

Paps bewoog net op tijd om de lege beker te ontwijken die ze naar zijn hoofd gooide.

Die avond zaten ze te kaarten in de Vuurtoren. Dat was geen eenvoudige opdracht, want in tegenstelling tot wat de naam zou doen vermoeden, was er in de taveerne niet geweldig veel licht. Daarnaast was er ook een meer fundamentele reden waarom het spel niet vlotte.

‘Wat? Je had niet eens de aas of heer? Waarom vraag je dan, idioot!’

George werd bijna purper van woede bij zo’n opmerking en riep terug: ‘Jij had moeten kopen op mijn klaveren zeven, dat weet het kleinste kind toch?’

Mary snoof eens diep. ‘Ik moest volgen, boerenpummel!’

‘Dat kon ik toch niet weten!’

Daarop smet Betty haar laatste kaart op tafel. ‘Ik ben er klaar mee, dit trekt echt op niets!’

‘Rustig aan,’ zei Jeremy, waarom spelen we niets anders? Liegen?’

‘Dat is echt weer eens iets voor jou,’ mompelde Mary-Anne.

‘Ik wil kleurenwiezen,’ sprak Dikke.

‘Daarvoor zijn we toch met te veel, man!’ Mary’s dagelijkse portie geduld met George leek alweer op te zijn.

‘Dan speel je toch gewoon niet mee? Betty heeft ook geen zin meer, zegt ze.’

Ooit op een dag gaat Mary hem een serieuze mot verkopen. Afgaande op de donderwolk die op Mary’s gezicht verscheen, zou die dag vandaag wel eens kunnen zijn.

‘Waarom gaan we niet ergens anders heen?’ stelde Elise voor. ‘Dan hebben we weer even de tijd om allemaal wat frisse lucht op te snuiven.’ In de gelagkamer van de Vuurtoren was het altijd bedompt.

Mary kruiste haar armen. ‘We blijven hier.’

‘Waarom?’ zei Thomas. ‘Voor mij is vertrekken prima.’

‘Omdat ik geen goesting heb om te vertrekken. We zijn hier pas.’

‘Vind ik ook.’ Dikkes afkeer van lichaamsbeweging maakte dat hij het niet erg vond om Mary onverwacht bij te staan.

Een bende ongeregeld. Elise zuchtte inwendig.

Na veel vijven en zessen hadden ze dan toch een ander spel gevonden. Eéntje dat ze de voorbije weken van de zeelui geleerd hadden. Officieel hadden de koopmannen het ‘slagen halen’ genoemd, maar de Troep had al snel de onofficiële benaming ‘Chinees poepen’ overgenomen.

In tegenstelling tot de kaartspelletjes die Elise kende, was ‘Chinees poepen’ juist zo leuk omdat het flexibel was in aantal spelers, terwijl het tactisch individueel karakter ervoor zorgde dat er minder ruzies ontstonden binnen de groep. En tot ieders verbazing blonk Dikke er zowaar in uit.

‘Ongelooflijk,’ zei Mary-Anne toen het spel was afgelopen en George met meer dan vijftien punten voorsprong op haar gewonnen had. ‘Gewoonweg ongelofelijk.’

George leek iets terug te willen zeggen, maar hield zich in en keek op zodra er een schaduw over hun tafel viel. Mary-Anne liet opeens een grote glimlach zien. ‘Kijk eens wie er hier komt binnengewaaid! Goedenavond, Kwartiermeester!’

Elise verstijfde.

‘Goedenavond, Juffrouw Lowtide.’

Oh boy. Elise draaide zich met een ruk om. Ben stond schuin achter haar.

‘En goedenavond aan de rest.’

Van alle plekken in Jamestown moet je nu juist hier komen. Het lukte Elise niet om meer dan een simpele ‘goedenavond’ te mompelen.

‘Deze keer niet de volledige bende bij elkaar, zie ik,’ zei Ben nadat hij zijn ogen over de groep had laten glijden.

‘David is nog jagen,’ zei Betty.

‘En Jenny voelde zich niet zo goed,’ vulde Thomas aan.

‘En mijn zusje had weer één van haar vermoeiende buien,’ besloot Mary.

Vermoeiende buien. Hun codewoord voor hun menstruatie. Terry had de pech dat die van haar nogal pijnlijk waren. *Arm kind.*

Ben – die hopelijk niet op de hoogte was van dit laatste – knikte.

‘En waar is uw gezelschap, Kwartiermeester? Het ligt niet in jullie aard om alleen op stap te gaan, of vergis ik me?’ Mary’s ogen verrieden dat ze donders goed wist dat ze zich slechts zelden vergiste.

‘U vergist zich zeker niet, Juffrouw Lowtide. Ik heb m’n comrades zonet afgezet bij de Warme Haard voordat ik hierheen gekomen ben.’

Dat kon kloppen. De Warme Haard was hier nog geen twee straten vandaan.

‘En waarom bent u niet met hen meegegaan?’ George keek de kwartiermeester met halfopen mond aan. *Gaap hem anders nog wat duidelijker aan.* George had het nooit geheim kunnen houden dat hij opkeek naar de Hollandse kooplieden.

Ben liet een halve glimlach zien. ‘We hebben een lange dag gehad, dan is het soms nodig om de touwen wat te laten vieren. De mannen verdienen enkele uurtjes vrij zonder dat ze het gevoel hebben dat ik hen voortdurend in het oog houd.’

Het was maar omdat Elise haar hartsvriendin door en door kende dat ze de blik begreep die Mary een fractie van een seconde op haar wierp. *Durf het niet.* Het was te laat. Mary-Anne had haar beslissing al gemaakt.

‘Oh, maar u gaat hier toch niet alleen drinken? Waarom komt u dan niet bij ons zitten?’

Zeg nee.

Ben leek even te twijfelen. ‘Als het niemand stoort.’ Het stoorde niemand. ‘Laat me dan op z’n minst voor jullie allemaal nog een rondje bestellen.’

Ze speelden nog een rondje ‘Chinees poepen’. Ben bleek er afschuwelijk slecht in te zijn. Hij eindigde laatst met een negatieve score. George won opnieuw, tot ergernis van Mary-Anne, die andermaal tweede eindigde.

‘Dat was vernederend,’ concludeerde de kwartiermeester. ‘Laten we dit maar onder ons houden, anders ga ik het nog weken mogen aanhoren.’

Hij gaf een teken aan de waard en zei vervolgens: ‘Doe ze nog maar eens vol, zodat ik m’n wanprestatie hier snel kan vergeten. Breng anders maar meteen het vaatje, dan vergeten zij het misschien ook.’ Dat leverde hem wat gegiechel op van Elises tafelenoten.

Nadat het nieuwe wijntonnetje op tafel stond en Ben iedereen nog eens had bediend, zei Mary: ‘Zo, Kwartiermeester, wat doet een kwartiermeester zoal op een drukke dag zoals vandaag?’

‘Please, noem me maar Ben. Er zijn er hier al te veel op het eiland voor wie ik een verdomde kwartiermeester moet spelen.’

Ben draaide wat met zijn beker terwijl hij verderging: ‘We hadden wat belangrijke onderhandelingen te voeren vandaag. Business-gerelateerd, niet

bijzonder interessant, geloof me. Normaliter is de kapitein onze onderhandelaar, maar zelfs een hardwerkend man zoals Konrad kan niet overal tegelijkertijd zijn. Dus heb ik vandaag wat overeenkomsten moeten sluiten.’

Bens blik gleed even over Elise voordat die bleef rusten op Jeremy naast haar. ‘Ik heb eigenlijk het grootste gedeelte van m’n dag met jouw vader doorgebracht. Ik weet niet of-ie daar iets van heeft gezegd?’

Dat verklaart ook weer wat. Op hun plekje nabij de klif was Elise deze ochtend opnieuw opgewacht geweest door Han. Die had haar leren vechten met een katana.

Pudding knikte bescheiden. ‘Pa zei iets over de kunstcollectie van mama.’ Elise hoefde niet naar Jeremy te gluren om te weten dat die nu triest voor zich uit zat te kijken. Vrouwe Read was ongeveer twee jaar geleden gestorven aan een hersenbloeding. Pudding – die nogal close was geweest met zijn moeder – had het nog altijd moeilijk wanneer vrouwe Read werd opgebracht in een gesprek.

Ben leek dit ook aan te voelen, want hij ging er niet verder op in. ‘In ieder geval: daarna heb ik nog wat zaken verhandeld hier in het dorp, en dat heeft zowat tot nu geduurd.’

‘Wat voor zaken heb je verhandeld?’ Zoals gewoonlijk was George niet vies om zijn nieuwsgierige neus in andermans zaken te steken.

Ben glimlachte naar hem en zei: ‘Opium, voornamelijk. En een beetje buskruit. Oh, en juwelen van een piratenschat.’

Georges mond viel verder open en hij kreeg een bleek gezicht. De dwaas begon te stamelen, maar slaagde er niet in om iets zinnigs uit te kramen.

Met die jongen valt niks aan te vangen.

Mary gaf Dikke een stomp. ‘Hij maakt een grap, idioot!’

Ben nam een ferme teug uit zijn beker voordat hij zei: ‘Sorry George, maar we zijn gebonden aan beroepsgeheim. Geen details over business.’

George leek wat beteuterd voor zich uit te kijken en zei: ‘Dus je hebt geen piratenschat gevonden?’

Bens gesnuif kon enkel maar minachtend omschreven worden. ‘Nee George, zo’n onzin bestaat enkel in slechte verhalen.’

Bij het zien van Dikkes verbaasde gezicht sprak hij snel verder: ‘Denk er eens over na: een piraat die z’n schat op een verlaten eiland onder de grond steekt... Waarom zou die dat doen? Wat is de meerwaarde ervan voor de piraat? Dat hij

op een geheime locatie steekt? Mooi. Maar wat heb je aan een schat die je zelf niet kan spenderen? Terug gaan opgraven dan maar? Waarom steek je hem dan weg?’

Ben nam nog een slok. ‘Nee, George. Een piraat bewaart z’n geld net zoals wij: in z’n beurs, verborgen onder z’n bed, of bij de bank.’

George wilde er niets van horen en schreeuwde bijna met een jammerlijke piepstem: ‘Maar dan wordt zijn schat toch gestolen? Door andere piraten!’

‘Dikke, houd verdomme je grote bek!’ Mary-Annes geduld met Georges aanstellerij was duidelijk op. ‘Je gedraagt je als een kleuter.’

Voordat George echter iets terug kon zeggen, kwam Ben tussenbeide. ‘Een piraat, George, steelt niet van andere piraten. Net zomin als Mary hier van jou steelt. Of ik van m’n kapitein.’

‘Waarom niet?’ Ditmaal was het Elisabeth die de vraag stelde.

Ben richtte zich tot haar: ‘Omdat ik geen dief ben, Juffrouw Dawson, dank u vriendelijk.’

Naast Elise schoot Jeremy in de lach. ‘Je wordt rood, Betty!’

Elisabeth leek even niet uit haar woorden te kunnen komen, maar Ben ging al verder: ‘Nee, wat je goed moet begrijpen, Betty, is dat piraten – in tegenstelling tot wat alle verhalen je willen doen geloven – geen monsters zijn. Piraten zijn mensen zoals jij en ik, en dat maakt dat ze net als wij in het algemeen niet stelen van hun vrienden, collega’s of de mensen met wie ze samenleven. En ze blijven al zeker niet onbestraft wanneer ze er toch op betrappt worden.’

‘Maar in tegenstelling tot bij ons,’ wierp Thomas tegen, ‘is het toch een piraat zijn... ik weet niet, zijn beroep om te stelen? Dus waarom zou die het dan verkeerd vinden? Of ervoor gestraft worden?’

Ben pakte zijn beker en leek teleurgesteld omdat die leeg was, maar liet het om die bij te vullen. ‘Je maakt een denkfout, Thomas. Een piraat z’n... beroep – zoals je het zo mooi verwoordt – heeft niets te maken met deze ethische kwestie.’

‘Waarom niet?’ mengde Betty zich terug in het gesprek.

Ben trommelde met zijn vingers op tafel. ‘Waarom wel? Vindt een soldaat het geoorloofd om zomaar zijn vriend neer te steken, vlak nadat hij terugkomt van een oorlog waar hij tientallen zielen van het leven heeft beroofd? Vindt hij het gerechtvaardigd om zijn burenen te bestelen, nadat hij net een gevallen stad heeft geplunderd? Kruipt de soldaat op het eerste het beste willoze meisje, omdat hij

net de dochters van zijn vijand heeft verkracht? Vindt een boekanier het rechtvaardig om de zakken van zijn comrades te rollen nadat ze een prijs hebben veroverd? Om de keel van zijn scheepsmaatje door te snijden zodat hij een groter aandeel krijgt voor de galei waarop ze zonet iedereen aan het zwaard hebben geregen?’

Ben klopte zachtjes met zijn lege beker op de tafel. ‘We verwachten dat deze soldaat en deze boekanier zich terug aan onze normen en wetten houden zodra ze thuis zijn. Hun beroep heeft niets te maken met de ethische kwestie of ze al dan niet mogen stelen van elkaar.’

Ben greep naar het wijntonnetje terwijl hij zei: ‘Dus vertel me eens, waarom zou dat bij een piraat anders zijn?’

Het bleef even stil rond de tafel. Feitelijk had Elise gedacht dat Mary hierop zou ingaan, maar die keek slechts met haar berekende blik naar Ben, alsof ze hem bestudeerde. Alsof ze probeerde in te schatten waar de kwartiermeester naartoe ging met zijn verhaal.

Het was George die als eerste toehapte: ‘Omdat het piraten zijn! Ze... ze hebben geen normen en wetten!’

Ben keek Dikke even aan voordat hij zich verder concentreerde op het vullen van zijn beker. ‘Iemand die daar nog iets aan wil toevoegen?’

Elise merkte dat ze moest terugdenken aan de woorden die haar broer enkele jaren geleden had uitgeschreeuwd, vlak voordat hij opnieuw was vertrokken. *Ze zijn een ziekte, een zwarte vlek die zichzelf steeds verder weet uit te breiden. Ze besloot die woorden voor zichzelf te houden.*

Daardoor bleef het stil. Ben dronk ondertussen enkele slokken wijn voordat hij zijn beker met een klap weer op tafel zette. ‘Je bent verkeerd, George, want piraten hebben wel degelijk normen en wetten, en als iemand de tijd zou nemen om die te bestuderen – in plaats van steeds maar hersenloos te schreeuwen dat piraten het werk van de duivel zijn – dan zou die iemand erachter komen dat hun wetten niet zo gek veel verschillen van die van ons. Nee, George, piraten zijn niet anders. Geen ongecultiveerde barbaren die hersenloos rondschreeuwen. Geen pionnen van het Kwaad om onze rechtschapenheid te testen. Piraten zijn gewoon ordinaire, sterfelijke mensen zoals jij en ik.’

Gewoon ordinaire, sterfelijke mensen. Elise liet die woorden even bezinken. Het was niet meteen het beeld dat ze van thuis uit had meegekregen. Het beeld dat haar broer haar had voorgeschoteld.

‘Dus als ik het goed begrijp,’ zei Elisabeth verontwaardigd, ‘zeg je dat boekaniers en piraten hetzelfde zijn!’

‘Niet zo luid!’ fluisterde Mary-Anne op een dringende toon. ‘Ben je niet goed of zo?’

Jeremy viel Mary bij: ‘Pa zegt dat het gevaarlijk is om sympathie voor piraten uit te spreken.’

Als je het maar weet, Pudding!

Ben liet een geërgerde grom horen. ‘Ik heb geen sympathie voor piraten. Maar ja, piraten, boekaniers en soldaten, ze zijn allemaal hetzelfde.’

Ben onderbrak zowel Thomas als George door op een doordringende toon verder te gaan. ‘Wanneer je op een schip bent, met je handen vastgebonden achter je rug, met kettingen rond je voeten die vasthangen aan het dek, wanneer je moet toekijken hoe enkele vreemdelingen zich je lading – waarvoor je zo hard hebt gewerkt – toe-eigenen, wanneer er naast je een kameraad ligt dood te bloeden, dan kan het je geen barst schelen hoe die vreemdelingen zich noemen. Dan interesseert het je niet of ze zich verschuilen achter de orders van één of andere generaal, of dat ze zwaaien met een waardeloos stuk papier.’

Aan tafel bleef het stil. Voor een hele lange tijd. Want wat konden ze daarop terugzeggen?

Dank, George. Je idiote vragen hebben ons weer een fantastisch gesprek opgeleverd.

Elise kon het niet laten om naar Ben te blijven staren. Voor het eerst had die een andere kant van zichzelf laten zien. Een kant die veel minder luchtig was dan hij altijd had voorgehouden. *Wat heb je allemaal al meegemaakt, Kwartiermeester?*

Elise probeerde zichzelf even in Bens schoenen te plaatsen. Probeerde zich voor te stellen hoe het moest zijn als onafhankelijke koopman wanneer je op zee te maken kreeg met soldaten. Of boekaniers. Of piraten.

Is er dan echt geen verschil? Elise kon het niet geloven. Soldaten en boekaniers zouden zulk joviaal gezelschap toch niets aandoen! *Of wel?*

Opeens kwam er een ander beeld in Elise op. Een beeld van Ben met een getrokken zwaard, terwijl de Oude Eik op open zee deinde en er een ander schip langs zij lag. *Is dat de échte reden waarom je zo kan vechten? Om...*

Elise werd uit haar gedachten gehaald toen Ben opstond. ‘Wel, het begint al laat te worden, en ik zie dat ik jullie voldoende heb geëntertaind. Ik geloof dat ik maar eens op zoek ga naar m’n mannen.’

De Troep zei niets terug. Iedereen leek te begrijpen waarop Ben had gehint met zijn verhaal, en daardoor leek iedereen nu met verstomming geslagen. Iedereen, behalve Dikke.

‘Is dat werkelijk gebeurd? Zijn jullie aangevallen door... Aw!’

George keek verbaasd naar Mary, die hem zonet een schop onder tafel moest hebben gegeven.

Ben – die net zijn eerste stappen van de tafel weg had gezet, draaide zich om en glimlachte vreugdeloos. ‘Nee, George. Wij zijn nog nooit aangevallen. Ik heb nog nooit problemen gehad op zee, godzijdank.’

Daarna liep hij naar de tapkast om af te rekenen. Een halve minuut later was Ben de Vuurtoren uit.

De Troep bleef nog lang daarna fluisterend nakaarten over Bens relaas. Elise hoorde er geen woord van.

Nee, George. Elise kon het beeld van die vreugdeloze lach maar niet van zich afschudden. *Ik heb nog nooit problemen gehad.*

Elise was terug naar huis gegaan. Was in haar bed gekropen, en lag daar nog urenlang naar het plafond te staren. Steeds opnieuw en opnieuw speelde dezelfde gedachte door haar hoofd heen. De gedachte die ze al eerder had uitgesproken, toen Elise en Ben elkaar voor het eerst één-op-één hadden gesproken.

Het lijkt erop dat we beide slechte leugenaars zijn, nietwaar?

Elise Rogers

Sunset had verschrikkelijk moeilijk gedaan die ochtend. De appelschimmel had haar manen niet willen laten kammen, en had tot tweemaal toe geprobeerd om haar zadel af te werpen. Wanneer het Elise eindelijk gelukt was om haar hengst uit de stal te leiden, had die nog een paar minuten koppig tegengestribbeld voordat Elise de appelschimmel zover had gekregen om richting de heuvel bij de klif te draven.

Ik zou bijna sneller geweest zijn als ik gewoon had gelopen.

Ben was er natuurlijk al, maar in tegenstelling tot de andere keren stond hij niet gewoon te wachten. In plaats daarvan voerde hij zwaardoefeningen uit. Met een houten zwaard in de hand gleed hij soepel van de ene houding in de andere. *Kat op het dak. Duikende reiger. Ballet op het water.*

Elise naderde, en Sunset briede eens, maar Ben onderbrak zijn oefening niet. Elise zag dat haar meester zijn ogen gesloten hield terwijl hij ronddanste. *Wervelwind. Snijden van het riet. Dravend paard.*

Elise steeg af en bond Sunset aan een boom. Ben maakte een koprol, kwam in een vloeiende beweging terug recht, en trok een tweede zwaard. Hij versnelde zijn tempo. *Klauwen van de kat. Kruisen van de weg.* Een sprong en een draai om zijn as. Bens zwaarden bewogen sneller dan dat Elise kon volgen. *Oké, die move ken ik niet.*

De bewegingen begonnen elkaar steeds sneller op te volgen, totdat Ben met een laatste uithaal tot stilstand kwam, hevig hijgend en balancerend op één been. *Niet slecht, Benjamin Bridgeman. Niet slecht.*

Ben – die nu met zijn rug naar haar toe stond – hield zijn laatste pose aan terwijl hij Elise toesprak: ‘Je bent te laat. En te paard.’ Hij draaide zich om. ‘Dat zijn vijf sprintjes...’

Een Dans met Zwaarden

Ben slikte de rest van zijn zin in toen hij opmerkte dat Elise geen trainingsoutfit aanhad. Hij bromde iets en liep naar de waterzakken.

Blijf toch niet zo staan, meid. Aarzelend liep Elise richting Ben. ‘Ik ben hier niet om te trainen vandaag.’

‘Hmm.’ Ben dronk enkele lange teugen uit zijn waterzak. ‘Waarom dan wel?’

Elise aarzelde. Ze had hier zo lang over nagedacht, maar nu het moment aanbrak, wist ze niet waar ze moest beginnen. *Misschien met je excuses aan te bieden?*

‘Ik zou me graag willen verontschuldigen voor... mijn reactie. Je weet wel, na de training van drie dagen geleden.’

‘Oké.’

Oké? Wat moet dat nu weer betekenen?

Ben dronk opnieuw een paar slokken water en bleef haar verwachtingsvol aankijken.

‘Ik euh... ik...’ *Kijk eens aan. Nu kan ik plots niet meer spreken.*

Elise ademde eens diep in en begon opnieuw: ‘Ik reageerde te heftig toen ik m’n neus in zaken stak die mij niets aangingen, en ik heb me niet gedragen zoals een zestienjarige dame zich behoort te gedragen, en daarvoor...’ *Lach je me nu uit?*

Ben was stilletjes aan het lachen.

‘Ben je klaar?’ Elise kreeg de boze toon niet uit haar woorden geweerd.

‘Hangt er van af,’ antwoordde de jongen voor haar, ‘volgt er nog meer van Mary’s tirade?’

Hoe weet jij in godsnaam...

Elise moest verbaasd hebben gekeken, want hij schoot opnieuw in de lach.

Best, dan niet. Ze wilde zich omdraaien, maar Ben was Elise te snel af door haar een waterzak toe te gooien die ze in een reflex opving. ‘Sorry, Elly. Kom, zet je even en laat ons opnieuw beginnen.’

Ben zette zich op de omgevallen boomstam en keek haar verwachtingsvol aan.

Best, maar als je me nog één keer uitlecht, dan ben ik weg. Elise hield Bens blik vast terwijl ze dronk van de waterzak en zich met gekruiste benen tegenover hem op de grond neerzette.

Deze keer begon Ben als eerste: ‘Dank je voor je excuses, Elise, die apprecieer ik enorm, maar bullshit me niet met die zestienjarige dames-onzin. Ik ben geen heer en ik heb geen behoefte aan alle flauwekul die jullie verkopen over de zin en onzin van jullie manieren.’

Zijn woorden klonken hard, maar zijn toon was vriendelijk. Het leek haar alsof hij een weerwoord verwachtte, maar Elise wist niet wat ze moest zeggen, dus zei ze helemaal niets.

Zo zaten ze even zwijgend tegenover elkaar. *Denk maar niet dat ik als eerste wegkijk.*

Na een tijdje liet Ben haar blik los. Hij leek naar Sunset te staren en zuchtte eens diep. ‘Ik was twaalf toen ik voor het eerst op een Hollands koopvaartschip terechtkwam. De vier jaar daarvoor had ik als cabinejongen dienst gedraaid bij de Engelse marine, toen nog onder koning Charles II. Op het Hollands schip leerde ik Konrad kennen, die toen zelf kwartiermeester was. Hij moest op een bepaalde manier iets in me gezien hebben, want hij leerde me lezen, rekenen en schrijven. Hij suggereerde onze toenmalige kapitein om me ook te leren hoe ik kaarten moest lezen en een schip moest navigeren. Tegen de tijd dat ik zestien was, sprak ik zes talen, kon ik een caravel navigeren van Spanje tot Oost-India, en had ik al meer van de wereld gezien dan de meeste stoere zeebonken in hun hele leven te zien krijgen. In dat jaar kochten Konrad en ik de Oude Eik, en werden we kapitein en kwartiermeester van onze eigen samengestelde crew.’

Ben zweeg enkele tellen voor hij verder ging: ‘Dus om op je vraag van drie dagen geleden te antwoorden: Ik weet zelf niet goed waarom m’n mannen me volgen. Misschien omdat ik zo dicht bij Konrad sta. Misschien omdat ze het mysterieus vinden dat ik vaak met slechts een handvol woorden antwoord. Misschien omdat we een consequent duo zijn. Omdat we onze regelingen en afspraken nakomen, en omdat we iedereen – ongeacht de rang – gelijkwaardig behandelen.’

Ben viel weer stil en begon te spelen met zijn waterzak. Elise wist niet wat ze moest zeggen.

Acht jaar. Ben was acht jaar geweest toen hij voor het eerst voet op een schip had gezet. *Hij zeilt al voor...voor... Hoe oud is hij eigenlijk?* Ben zag er – met zijn spits, bleek gezicht, zijn kort, ravenzwart haar, en het beetje dons dat moest doorgaan voor baardgroei – niet ouder uit dan eenentwintig. *Maar hij diende*

onder Charles. En die stierf... wanneer? Dertien jaar geleden? Misschien was hij dan toch ouder.

Na Bens openbaring zaten ze een tijdje in stilte samen. Elises gedachten begonnen af te dwalen naar wat Ben gisterenavond had verteld.

Nee, George. Het beeld had zelfs nog in Elise haar dromen rondgedreven. *Ik heb nog nooit problemen gehad.*

Elise merkte dat ze zichzelf niet langer kon bedwingen: ‘Je loog gisteren.’ Elise wachtte met ingehouden adem op zijn reactie. Die kwam er niet meteen. Ben trok alleen maar lichtjes zijn wenkbrauwen op en keek haar vragend aan.

Elise ademde uit. ‘Nadat George... Toen je zei dat...’ *Kom op, meid, nu is er geen weg meer terug.* Het beeld van Ben met een zwaard in zijn hand liet haar niet meer los. ‘Ben, heb je ooit iemand gedood?’

Ben keek niet weg. ‘Ik geloof dat je het antwoord al kent, nietwaar?’

Elise dacht dat haar hart uit haar borstkas zou springen. *Kalmeer toch, idioot! Wat denk je dat hij gaat doen? Je neersteken?*

De stilte die volgde was pijnlijk ongemakkelijk, maar Elise wist niet wat ze nog meer kon zeggen. Ben was weer aan het spelen met zijn waterzak, die na een tijdje uit zijn handen viel. Hij liet de zak liggen en verplaatste zijn focus naar Sunset. ‘Overmorgen vertrekken we weer.’ Zijn woorden klonken koud, zonder enige emotie.

‘Ik weet het.’ Brown had het deze ochtend in zijn briefing vermeld. *Dus het ziet er naar uit dat onze dans ten einde komt.* Hoeveel lessen had Ben haar nu gegeven? *Tien? Meer?* Elise was op een gegeven moment gestopt met tellen en was de trainingen als een deel van haar dagelijkse routine gaan beschouwen. Het was bijna te bizar om voor te stellen dat de manschappen van de Oude Eik weldra weer uit haar leven zouden verdwijnen. Dat Elises leven zou terugvallen naar het oude en voorspelbare dagelijks patroon.

Dat wil ik niet.

Elises gedachten dwaalden af naar de avond waarop ze Ben had ontmoet. ‘Weet je nog wat je ons vertelde, die eerste avond in de Korte Nacht? Toen Thomas je vroeg hoe het was om op een schip te leven?’

Ben knikte.

‘Was het waar wat je zei? Dat je niet op één bestemming kan blijven? Dat je op een schip moet zijn om je vrij te voelen?’

Hij keek haar een poosje aan. ‘Het is wat kort door de bocht. Maar aye, dat is zo.’

Met telkens nieuwe routes, waar geen dag hetzelfde is als die ervoor. ‘Wat als ik... je weet wel... ook zo ben?’

Ben zuchtte eens heel erg diep, om vervolgens met een lichte kreun overeind te komen. Hij verraste Elise door vlak naast haar te komen zitten. Echt naast haar, zodat hun schouders elkaar raakten en haar linker knie tegen zijn rechterbeen drukte.

‘Voordat ik me bij de marine aansloot,’ begon Ben, ‘leefde ik in Plymouth. Een shitkleine nederzetting waar het altijd stonk naar rotte vis. Mijn moeder stierf enkele dagen na m’n geboorte, en mijn vader en ik leefden van de visvangst in een armzalig houten schuurtje vlak naast de kliffen, waar de koude zeewind voortdurend door de kieren gierde en waar de regen binnendrong zodat de muren beschimmelden. Ik was een klein, ziekelijk kind en mijn vader was een belabberde visser, waardoor we voortdurend in een staat van verzwakking en verhongering leefden. Het weer was er koud en grijs, en ik kan me niet herinneren dat ik de zon er één keer heb zien schijnen.’

Elise verzette zich zodat ze Ben zijdelings kon aankijken. Daardoor drukte haar linkerbeen nog wat harder tegen zijn rechterbeen. *Ommie zou me de huid vol schelden als ze zag hoe onbetamelijk ik hier nu zat.* En Ommie was waarschijnlijk niet de enige.

‘Ik zou me toentertijd,’ ging Ben verder, ‘nooit hebben kunnen voorstellen dat het leven op een Engels fregat zowaar nog ellendiger zou zijn. Dat was iets waar ik pas achter kwam toen mijn vader vond dat ik oud genoeg was om in dienst te treden. Hij zei altijd dat het goed zou betalen, dat we warm te eten zouden krijgen, en dat we droog zouden slapen. Wat hij daar vergat bij te vertellen, was dat soldij werd achtergehouden, het eten uit niets anders dan een papperige smurrie bestond, en dat we enkel maar droog sliepen omdat onze matten een halve meter boven een dek hingen waarover kots, pis en stront voortdurend met de deining mee gleed.’

Ben pauzeerde en leek even in gedachten verzonken. Elise wist niet wat ze moest zeggen. Uiteindelijk ging Ben verder voordat ze iets had bedacht.

‘Toen ik eindelijk uit dienst wist te ontsnappen, vond ik bij de koopvaarders op z’n minst een leven waar ik niet voortdurend moest vrezen voor een dodelijke

ziekte aan boord. Ik werd deel van een bijzondere groep individuen. Een groep zonder verplichtingen aan een koninkrijk. Een groep die gaat en staat waar ze wil, zonder verantwoording te moeten afleggen. Bij hen werd ik – in de volle betekenis van het woord – een vrij man. Maar dat kwam met een kost. Want het maakt niet uit hoe vriendelijk je bent. Hoe goed je bedoelingen zijn. Hoe ontwapenend je kan glimlachen, hoe hulpvaardig je je opstelt. In ieder land, in iedere stad, in iedere haven waar je aan wal komt, ben je een vreemdeling. Een indringer in het dagelijkse leven van haar bewoners. En dus leef je vrij, maar ook uitgestoten.’

Ben draaide zich naar Elise toe, waardoor zijn knie opschoof en nu tegen haar dij aandrukte. Zijn gezicht leek opeens oncomfortabel dichtbij, en Elise merkte dat zijn ogen koud en afstandelijk stonden.

Houd je gedachten erbij, idioot! Hij praat gewoon met je. Toch voelde Elise hoe haar hartslag versnelde, en ze moest moeite doen om niet te beginnen blozen.

‘Wij zijn vagebonden, Elise. We hebben geen thuis, en niets of niemand om naar terug te keren. We leven op ons schip omdat we van de zee en haar vrijheid houden, jazeker, maar ook omdat we nergens anders heen kunnen. Ik heb meer dan honderd man in mijn crew, en velen van hen zouden er niet over twijfelen als ze hun plek konden wisselen met wat je hier op dit eiland hebt.’

Ben verbrak hun oogcontact en knikte naar de nederzetting onderin de vallei. ‘Je ziet het misschien niet, maar je hebt hier alles wat je nodig hebt. Je leeft op een prachtig eiland en in een perfect klimaat. Je leeft in een vreedzaam en gelukkig dorp. Je geniet van een vrijheid en je hebt een onderwijs genoten waarop veel Londense vrouwen jaloers zouden zijn. En bovendien heb je een familie. Vrienden die om je geven. Die van je houden.’

Ben bewoog, en Elise merkte dat hij haar hand had vastgepakt. De jonge kwartiermeester keek haar nu indringend aan. ‘Gooi dat alles niet weg omdat een eenvoudige scheepsjongen je wat ideologische verhalen vertelt over zijn leven op een simpele schuit.’

Elise Rogers

Het tweede avondfeest in Jamestown was ook meteen het afscheidsfeest van de koopvaarders, maar daarom was het niet het laatste feest dat hier spontaan gehouden zou worden. Naast de zeelui stond er ditmaal ook een groepje eilandbewoners op het podium. Mary had gehoord dat er de voorbije twee weken enkele muzikanten in de leer waren gegaan bij de lieden van de Oude Eik, en die lessen leken vandaag al hun vruchten af te werpen. In tegenstelling tot de vorige editie werden er nu ook veel meer nummers gespeeld volgens de lokale dansstijl, en op bepaalde momenten leek het wel alsof het plein – dat dienstdeed als dansvloer – uitsluitend was bezet door de inwoners van Jamestown. Wanneer er dan wel eens werd overgeschakeld naar een vreemde muziekstijl, nam Konrad de leiding weer over, maar ditmaal werd hij bijgestaan door meesteres Delacroix, en Elises dansleraar was duidelijk bij de kapitein in de leer gegaan.

‘Ik zweer het, een echte Rubens!’ De Troep had een tafeltje weten te bemachtigen aan de rand van het plein. ‘Over Adam en Eva! Olie op doek.’

Elisabeth liep rood aan terwijl ze vertelde over het laatste cadeautje dat haar vader haar had gegeven. Die had het schilderij overgekocht van de koopvaarders. ‘Papa zegt dat het een meesterwerk is!’ Elisabeth spuwde de woorden uit.

Je drinkt te veel, Betty. Het was Elise niet ontgaan dat Betty al een behoorlijke hoeveelheid wijn naar binnen had gespeeld.

‘Pff, een schilderij.’ Zoals gewoonlijk was Dikke niet onder de indruk van zaken die zijn verstand te boven gingen. ‘Mijn mama heeft oorbellen met smaragden van hen gekocht,’ ging hij verder. ‘Veel mooier dan een stuk gekleurd doek.’

Elisabeth wierp hem een vijandelijke blik toe. ‘Niemand hier heeft gevraagd wat jouw mama heeft gekocht!’

Daarop steigerde George bijna recht: ‘En niemand is geïnteresseerd in die Ruben!’

‘Rubens! Peter Paul Rubens!’

Zo kibbelde de groep een tijdje voort, waarbij iedereen pochte met de vele zaken die ze hadden gekocht van de mannen van de Oude Eik. Het was soms fascinerend om te horen hoeveel verschillende zaken die lieden aan boord leken te hebben gehad. Kledij, juwelen en kunstwerken. Gewassen, planten en bloembollen. Verschillende ertsen, metalen en gereedschappen. Tapijten, kruiden en specerijen. Dat alles, en nog veel meer. Terry had zelfs vijf cavia’s gekregen – de enige vijf die het schip met zich mee had gevoerd – van heer Lowtide.

Daarnaast leek het alsof iedereen in het dorp zaken met de kooplieden had gedaan. Tods had vol trots aangekondigd dat hij de inhoud van zijn volledige schuur had verkocht. “Voor’n flin-ke stuiver, ja-wel! D’r bes-te zilv’r v’r de bes-te citroenen en meloenen van m’n vel-de!” Dat zilver had de boer evenwel meteen weer gependeed aan een ferme voorraad zaden van allerlei nieuwe planten. Molly had dan weer verschillende nieuwe lijmen en pigmenten gekocht waarmee ze driftig in de weer was geweest “om het juiste licht mee naar te plamuren.”

Jager haalde Elise uit haar gedachten: ‘En jij, Elly, wat heb jij zoal gekocht?’

‘Eh.’ Enigszins verrast door de vraag nam Elise een slok uit haar beker om wat tijd te winnen. *Heb ik iets gekocht?* ‘Niets, geloof ik.’

Dat leverde haar enkele kreten van ongeloof op.

‘Niets?’

‘Helemaal niks?’

‘O, Elly!’

‘Dat kan toch bijna niet?’

‘Zelfs geen chocolade?’

Elise voelde hoe het bloed naar haar wangen kroop nu ze zo in de verdediging werd gedrukt. ‘Nee, niets. Lach er maar mee als je wil.’

‘En je vader dan? Of je zus?’ Betty leek het bijna afschuwelijk te vinden.

‘Eh, ook niet, geloof ik.’ Elise kon zich niet herinneren dat er thuis iets nieuws was geweest. Of dat iemand over een mogelijk koopje had gesproken bij het ontbijt of avondmaal.

Mary lachte hardop en klapte in haar handen. ‘Dus,’ begon ze, ‘jij – mijn liefste Elly – wil beweren dat je talloze uren hebt doorgebracht met één van de

belangrijkste mannen van die zeelui, en dat niet alleen jij, maar je hele familie zowaar niets van hen heeft gekocht?’

Mary-Anne keek Elise met een sluwe grijns aan. In haar ogen lag weer een berekende blik, alsof ze Elises reactie goed wilde observeren. ‘Dat is bijna schandalig, nietwaar?’

Jij bitch. Elise was niet van plan om zich zomaar te laten doen. ‘Mijn lessen met meester Bridgeman staan hier helemaal los van.’ Ze wist al dat ze een fout had gemaakt voordat ze was uitgesproken.

‘Meester Bridgeman! Zo formeel!’

‘Wie is die Bridgeman?’

‘Dat is Ben, jij sufferd.’

‘Gevoelige snaar, precies.’

De gehele Troep keek haar nu met argusogen aan, als een bende haaien die bloed had geroken. *Laat het gewoon passeren, Elly.* Elise voelde hoe ze nu helemaal rood was aangelopen en dronk enkele grote slokken wijn om te kalmeren. De gehele tijd hield ze oogcontact met Mary, die haar quasi onschuldig glimlachend aankeek totdat de mollige meid iets leek te zien wat zich achter Elise bevond.

De vele jaren die ze samen hadden doorgebracht, hadden Elise geleerd dat ze zich schrap moest zetten zodra ze zag hoe Mary’s gezichtsuitdrukking in een duivelse grijns veranderde. ‘Kijk nu toch eens wie daar net verschijnt!’ Mary sprong recht en schreeuwde om iemands aandacht te trekken.

Elise draaide zich om, al wist ze wel wie ze daar kon verwachten. Vanuit de menigte liep Ben hun richting uit, en Elise onderdrukte een grom. *Op een dag vermoord ik je, Mary-Anne Lowtide, als je dat maar weet.*

De Troep – en dan vooral Mary-Anne in het bijzonder – had erop gestaan dat de kwartiermeester van de Oude Eik voor één keer op hun kosten zou drinken. Een tijdlang praatten ze over het dansfeest dat gaande was, waarna het onderwerp veranderde naar het nakende vertrek van de koopvaarders.

‘Kaapstad! Is het daar niet gevaarlijk?’ Dikke zat zoals gebruikelijk Ben aan te staren alsof die een halfgod was.

Ben lachte: ‘Niet gevaarlijker dan Londen, voor zover ik weet.’

‘Maar... maar het zit daar vol Afrikanen!’

‘Inderdaad, dat heb je wel eens op het Afrikaanse continent.’

George leek niet te weten wat hij daarop moest antwoorden.

Straks begint hij te kwijlen.

Mary leek Dikkes aarzeling te gebruiken om zich in het gesprek te mengen.

‘En waarom Kaapstad? Waarom niet “verder naar het oosten”, om heer Dawson even te quoten?’

Ben liet zich wat achteroverleunen. ‘Het einde van het jaar nadert, juffrouw Lowtide. Het stormseizoen komt eraan, en tijdens die periode zorg je er maar het best voor dat je vaste grond onder je voeten hebt. Kaapstad is een goede haven voor kooplieden zoals wij. Gebouwd door de Hollanders, dat zegt eigenlijk al genoeg, nietwaar?’

Iedereen mompelde instemmend, al was Elise er zeker van dat niemand wist waarom dat genoeg zou zeggen.

‘Waarom blijven jullie niet gewoon hier?’ David keek nieuwsgierig naar Ben. ‘Is dit dan geen goede haven om het stormseizoen in door te brengen?’

Ben trok zijn neus op. ‘Wel, ik ga zeker niet beweren dat dit een slechte keuze zou zijn, maar eerlijk is eerlijk: Jamestown is te klein voor ons. De voorbije drie weken waren m’n mannen content met te slapen op het schip, maar wees er maar zeker van dat ze beginnen te morren wanneer we drie maanden voor anker gaan en ze in hun matten moeten blijven slapen. Nee, we hebben een plek nodig waar we op vaste grond kunnen slapen, op strozakken, en af en toe op een matras. Jamestown heeft nu eenmaal niet genoeg herbergen voor ons allemaal.’

‘En Kaapstad heeft die wel?’ Ook Betty keek Ben aan met een nieuwsgierige blik die veel gelijkenissen toonde met die van haar broer.

Ben – die net dronk van zijn bier – snoof zo hard dat het schuim opspatte. ‘Jullie hebben werkelijk geen idee hoe de wereld eruitziet, nietwaar? Kaapstad heeft voldoende herbergen om tienmaal onze bemanning te kunnen huisvestingen.’ Ben zette zijn kroes neer en kreeg een bedenkelijke blik. ‘Hoewel,’ mompelde hij, ‘tien is misschien wat overdreven. Maar toch minstens vijf.’

Vijf schepen. Elise probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn wanneer er vijf schepen zo groot als de Oude Eik in hun baai zouden liggen. *Die zouden niet eens passen! De baai kan maar twee, hoogstens drie schepen binnenlaten.* Niet

voor het eerst sinds de aankomst van die koopvaarders realiseerde Elise zich dat Jamestown maar weinig voorstelde in deze wereld.

Ze werd weer uit haar mijmeringen gehaald door Betty: ‘Wat gaat u het meeste missen, Kwartiermeester? Wanneer u hier vertrekt?’

Ben hield zijn hoofd schuin en leek even na te denken. ‘Dit, vermoed ik.’ Hij gebaarde met de kroes in zijn hand naar de belevenissen om hen heen. Over het gehele plein werd gedanst, en de rand van het plein stond volgepakt met tafeltjes waar mensen dronken, praatten en lachten. ‘Deze atmosfeer. De gastvrijheid en spontaniteit die hier heerst. Die vind je niet overal.’

‘Ha,’ zei Mary-Anne, ‘die gaan wij ook missen!’

Oh, Mary, altijd zo lekker optimistisch.

George leek het natuurlijk weer niet te begrijpen: ‘Wat bedoel je daar nu weer mee? Wij gaan toch niet weg?’

Mary zette een hooghartige houding op. ‘Je bent een idioot, George, als je denkt dat het vanaf nu hier altijd zo vrolijk gaat zijn.’

George – die nooit goed met kritiek om had kunnen gaan – werd rood van woede. Zijn weerwoord kwam eruit met een alarmerend hoge, piepende stem: ‘Ik ben helemaal geen idioot, jij stomme trien!’

Oh boy, daar gaan we weer.

Voordat Mary evenwel de kans kreeg om iets terug te schreeuwen, kwam Thomas tussenbeide: ‘Je zal misschien gelijk hebben, Mary, dat de sfeer niet meer hetzelfde zal zijn wanneer Ben en z’n mannen vertrokken zijn, maar het is ook pessimistisch van je om te denken dat dit alles meteen terug gaat verdwijnen.’

Mary wilde iets terugzeggen, maar Snelle – die zijn naam natuurlijk niet gestolen had – was haar te vlug af: ‘Nee, Mary, luister! Meesteres Delacroix heeft geopperd dat ze tweewekelijks danslessen hier op het plein gaat geven. Meester Finn en Wren hebben een fluitorkest uit de grond gestampt en oefenen nu al twee weken bijna non-stop. Jerry heeft geopperd dat hij zijn zaak wil uitbreiden naar het plein, en vader vertelde me dat hij ging aankondigen dat hij het theater ging restaureren.’

Thomas knikte naar Ben. ‘De kooplieden mogen dan misschien vertrekken, maar ze hebben hier zaken in verandering gebracht die niet meer teruggedraaid kunnen worden.’

Durf. Het. Niet. Te. Zeggen. Elise kende haar vriendin te goed. Wist te goed waaraan die nu dacht. Mary-Anne Lowtide werd niet graag op haar plaats gezet – zeker niet door iemand binnen de Troep – en kon het nooit laten om het laatste woord te hebben. Bij Thomas' laatste woorden had Mary een lange blik geworpen op Ben, voordat ze daarna Elise met haar priemende ogen bleef aanstaren. Om Mary's mond verscheen een glimlach.

Jij bitch.

‘Daarin heb je gelijk, Thomas. Ik kan me niet voorstellen dat Nevergreens zwaardlessen nog hetzelfde voor je zullen zijn nu Elly zo genoten heeft van haar privélessen.’

Thomas' mond verstrakte tot een dunne streep. Naast hem kopieerde Elayne zijn uitdrukking. Elise voelde hoe ze haar handen tot vuisten had gebald en dwong zichzelf om kalm te blijven. Ben trok een wenkbrauw op, maar was zo slim om zich buiten de discussie te houden.

George, helaas, was niet zo snugger. Bij lange na niet. ‘En waarom zou dat dan zijn? Thomas heeft toch geen lessen gekregen? Voor hem verandert er toch niets?’

Dat is nu net haar punt, jij hersenloze zak potgrond! Thomas is er helemaal niets op vooruitgegaan, terwijl er voor mij een nieuwe wereld is opengegaan! Een wereld waar hij niet langer deel van uitmaakt!

Thomas had nooit graag zwaardlessen gevolgd. Hij had er het talent niet voor, noch de gedrevenheid om te verbeteren. *Maar hij bleef omdat we het samen deden.* Nu Elise er zo over nadacht, was dat waarschijnlijk ook de reden waarom Nevergreen Snelle nooit had weggestuurd. *Omdat zelfs Brown kon zien wat iedereen al lang in de mot had.* Omdat het hoofd van de stadswacht wist dat Thomas Bellfast nooit werkelijk voor de training aanwezig was.

Elise had er nog niet aan willen denken hoe de trainingssessies er zouden gaan uitzien nu ze zelf zo veel beter was geworden, maar het stond alleszins vast dat het haast onmogelijk zou zijn om nog te trainen met Thomas indien ze zelf nog wilde verbeteren. *En je vond het gedverdomme nodig om dat er nog eens in te schrijven, nietwaar Mary?*

George werd genegeerd. In plaats daarvan viel er een ongemakkelijke stilte. Ben leek het moment aan te grijpen om te vertrekken. ‘Goed,’ zei hij, en hij dronk

zijn kroes leeg, ‘ik moet m’n mannen wat in het oog gaan houden. Bedankt voor het bier en eh... geniet nog van deze avond.’

Daarop stond hij op. ‘Ga je zelf niet dansen?’ Ben schudde zijn hoofd. ‘Onder ons gezegd en gezwezen: ik dans niet graag.’

Toch niet zonder zwaard dan. Ben glimlachte naar Betty, die de vraag had gesteld: ‘Maar ik ben er zeker van dat je nog voldoende andere vrijwilligers zal vinden. Goedenavond.’

De rest van de avond verliep zoals verwacht. Muziekstijlen switchten, koppels betraden en verlieten de imaginaire dansvloer, en het rumoer werd luider en vrolijker naarmate de avond vorderde. Elise danste van tijd tot tijd op de verschillende stijlen, en in tegenstelling tot de voorgaande keer was haar partner nu quasi altijd iemand van de eilandbewoners. En meestal was dat Thomas.

Hoe komt het dat dansen met hem opeens zo veel natuurlijker gaat? Elise kon niet zeggen wat er nu veranderd was tussen hen, maar de laatste tijd leken ze beide meer ontspannen in de omgang met elkaar. *Relaxter. Alsof er een barrière is verdwenen.*

Op één of andere manier gedroeg Thomas zich ook aangenamer. Meer zoals zichzelf. Zoals hij ook was wanneer er andere leden van de Troep aanwezig waren. Elise beseftte dat dat ook voor haar moest gelden en betrapte zichzelf erop dat ze Thomas steeds vaker ging opzoeken wanneer ze elkaar even waren kwijtgespeeld. *Het is zoals iedereen altijd al wist, meid: je vindt het leuk om tijd met hem door te brengen.*

Nu ze net weer een dans afronden, begon Elise zich af te vragen of ze deze laatste gedachte hardop moest uitspreken, maar zoals gebruikelijk was Snelle haar voor: ‘Elly, ik moet zeggen dat ik me hier prima vermaak met je...’

Tegen wil en dank voelde Elise hoe ze begon te blozen.

‘... maar ik vrees dat ik het voor de rest van de avond voor bekeken moet houden.’

Oh. Dat had Elise niet verwacht.

Thomas ging snel verder: ‘Ik heb mijn vader beloofd dat ik voor het achtste uur thuis zou zijn. Hij had iets... belangrijks dat hij met me moest bespreken.’

Elises wenkbrauwen schoten omhoog. *En dat moet per se vanavond? Tijdens het avondfeest?*

Het lukte haar niet haar teleurstelling uit haar stem te houden. ‘Oh, wel, oké dan.’ Elise wist niet goed wat ze nog meer kon zeggen.

Snelle liet een half geforceerde glimlach zien. ‘Tot morgen dan maar?’

Morgen? Oh ja. De les van meester Felix. ‘Eh, jha. Tot morgen.’

Op een bepaalde manier was de rest van de avond een stuk bleker. Elise danste nog enkele keren, maar na een tijdje verloor ze haar goesting. Tot haar ergernis merkte ze dat ook Mary en Jeremy waren verdwenen. Na een tijdje besepte ze eveneens dat er nog maar weinig volk van de Huizen aanwezig was. *Waar is iedereen naartoe?* Op het vorige avondfeest was bijna iedereen tot het einde gebleven.

Een lied eindigde, en Elise zag hoe Elayne de dansvloer afliep. *Misschien weet zij waarom Snelle zo plots vertrok.*

Elise was zich een weg aan het banen richting haar vriendin toen ze onverwacht werd opgehouden.

‘Juffrouw Rogers!’ Het was Han, die wat wankel op zijn benen leek te staan.

Oh shit, met hem wil ik echt niet dansen!

‘De kwartiermeester zoeken u.’

Oh. ‘Oh...’

‘Daar!’ Han wees naar een groepje mannen dat enkele tientallen meters verderop stond. Eén van hen was Ben, die met zijn rug naar haar toe stond. Elise draaide zich terug richting Han om te vragen waarom Ben haar zocht, maar de Aziatische matroos was alweer verder gewaggeld. *Die gaan ze straks mogen terugdragen.*

Elise besloot om te gaan horen wat Ben van haar wou. Die leek haar komst te voelen, want zodra Elise hem tot op een vijftal meter was genaderd, draaide Ben zich om. De kwartiermeester leek iets te zeggen tegen z’n gesprekspartners en liep naar haar toe.

‘Han zei dat je me zocht,’ begon Elise bij wijze van begroeting. ‘Toch van gedachte veranderd over het dansen?’

‘Ha, niet echt nee.’ Ben hield een object van zo’n anderhalve meter – verpakt in verscheidene lagen stof – in zijn hand en stak dat naar Elise uit. ‘Maar ik heb iets voor je. Al stel ik voor dat je het ergens opent waar we wat meer bewegingsvrijheid hebben.’

Ben en Elise liepen het plein af en sloegen een steeg in, waar ze een tiental meter verderop bleven staan. Rondom hen liep er af en toe nog wat volk voorbij, maar al bij al was het behoorlijk rustig in de steeg. Zelfs de muziek klonk al behoorlijk gedempt.

Ben overhandigde Elise het pakketje. ‘Normaliter laten we mensen raden naar hun cadeau, maar ik vermoed dat het deze keer niet al te moeilijk is.’

Nee, dat is het niet. De lap stof verhulde maar nauwelijks de vorm van het gevest van een zwaard. Voorzichtig trok Elise de knopen uit de lintjes, waarna ze de doeken verwijderde. *Een Oosters zwaard?*

De kling was smaller dan wat Elise gewoon was, met een dubbelzijdig snijdende kant en een centrale bloedgeul. En hoewel er sporen van gebruik op het lemmet zaten, was het wapen in prima staat. Het gevest was matzilver en sober versierd met een eenvoudig bloemenmotief.

Elise probeerde voorzichtig een paar slagen. *Perfekte balans.* Het zwaard was een pak lichter dan de oefenzwaarden die ze altijd hadden gebruikt. *Zelfs lichter dan het jouwe, broer.*

Het lukte Elise eindelijk om haar blik los te trekken van het zwaard en ze richtte zich tot Ben. Die stond maar wat flauwtjes te glimlachen.

‘Een Chinees zwaard?’

‘Mogols. Ik geloof dat ze het een khanda noemen.’

Nog nooit van gehoord. Elise bestudeerde het zwaard nog eens. ‘Het is... mooi.’

Ben snoof. ‘Wees vooral niet te lovend voor mijn tweede beste zwaard!’

Tweede beste? Elise keek op. ‘Waarom geef je me dit?’

Ben haalde zijn schouders op. ‘Ik kreeg het van een Mogolse vrouw. Ze meende dat het bedoeld was voor een vrouw die het zwaard waardig was. Ik geloof dat het passend is om het te geven aan mijn meest getalenteerde student.’

Ben liet een flauwe glimlach zien toen hij eraan toevoegde: ‘En het gevest is toch te kort voor me.’

Elise wilde protesteren. *Dit zwaard moet hem een behoorlijke duif hebben gekost.* Toch wist ze dat Ben het zwaard niet terug zou willen, dus besloot ze het geschenk aan te nemen.

‘Ik...eh, bedankt.’ *Prachtig meid, is dat weer alles wat je kan verzinnen? Niets in de stijl van: het was een eer uw student te zijn? Of wat ontzettend lief*

van je? De woorden kwamen niet. In plaats daarvan bleef Elise maar naar het zwaard kijken.

Ben schraapte zijn keel: ‘Als je wil, dan kan ik het zwaard nog even bijhouden totdat je klaar bent met dansen.’

Dansen? Oh ja... Het dansfeest leek plots ver weg te zijn. Elise schudde dan ook langzaam haar hoofd. ‘Ik geloof dat het wel voldoende is geweest voor vandaag.’ Ben zei daarop niets terug.

Na een korte stilte keek Elise terug op. ‘Ik eh, wil me graag excuseren voor Mary’s gedrag daarstraks. Je weet wel, dat van die privélessen en al.’

Ben haalde zijn schouders op. ‘Dat hoeft je niet. Eigenlijk zou ik me moeten verontschuldigen.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik met je lessen blijkbaar een wig heb gedreven tussen jou en Snelle.’

Nu haalde Elise haar schouders op. ‘Ik denk niet dat dat jouw fout is. Dat zat er vroeg of laat sowieso aan te komen.’

‘Neemt niet weg dat ik het proces versneld heb.’

‘Ik denk niet dat je dat gedaan hebt.’ Elise dacht terug aan de trage dans op James-dag. Ze was niet vergeten hoe Ben ervoor had gezorgd dat Thomas meteen naar haar toe gekomen was. ‘In feite denk ik dat we eerder dichter naar elkaar toe zijn gegroeid.’

‘Werkelijk?’

‘Werkelijk.’

‘Waarom wil je dan niet teruggaan om met hem te dansen?’

‘Omdat hij al naar huis moest.’

‘Aha.’

Ze bleven een tijdje in stilte naast elkaar staan, beiden schijnbaar verzonken in hun gedachten. De weinige omstaanders die voorbijkwamen, keken nieuwsgierig naar de jonge vrouw met het zwaard in haar hand en de jongeman die zijn blik strak op haar gericht hield, maar niemand maakte er een opmerking over, en iedereen liep hun meteen voorbij.

Elise ging nog maar eens met haar blik over het zwaard. *Een vrouw die het zwaard waardig is... Ben ik dan écht zo goed? Wacht... Wat had Han ook alweer gezegd? Die keer in de Korte Nacht? Dat ik zou kunnen dansen met Tom Dijkstra?*

Elise was het voorval vergeten tot op dit moment. *Wie is die Dijkstra eigenlijk?* Ze besloot het te vragen: ‘Ben... met wat je zegt over dat ik je meest getalenteerde student ben... Han zei eens... Ik bedoel: Han was dronken en zei ooit eens dat ik zou kunnen dansen met Tom Dijkstra.’ Ben leek op te schrikken bij die naam. *Heb ik me dat nu ingebeeld?* ‘Wie is dat?’

Ben zuchtte eens en mompelde: ‘Waarom moet die Aziaat daar toch altijd weer over beginnen als hij dronken is?’ Hij richtte zich terug tot Elise: ‘Niemand, eigenlijk. Dijkstra is een personage uit een stom stukje zeemansbijgeloof. Een monster, als je het zo graag wil weten.’

Dat zei die andere ook al. Elise was niet tevreden met het antwoord dat ze had gekregen en keek Ben afwachtend aan. ‘Wel?’

‘Wel, wat?’

‘Waarover gaat je stom stukje zeemansbijgeloof?’

‘Daar praten we liever niet over, want dat brengt ongeluk.’

‘Oh, komaan!’ Elise draaide eens met het zwaard in haar hand. Het ontging haar niet dat Ben een corrigerende pas zette, klaar om buiten het bereik van haar zwaard te springen. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je bijgelovig bent? Dat je gelooft in verhalen over monsters?’

Ben kreeg een vreemde blik in zijn ogen. ‘Elk verhaal is waar,’ fluisterde hij. ‘Of toch gedeeltelijk.’

Elise fronste haar wenkbrauwen. *Wat bedoelt hij daar nu mee?*

Ben leek even naar de juiste woorden te zoeken: ‘Er zijn zeelieden die geloven dat er kwaadaardige krachten heersen op de oceaan. Geesten en monsters die zich verschuilen achter de golven en je te grazen nemen zodra je hun pad kruist.’

Elise grinnikte. ‘Wat, zoals de Vliegende Hollander?’

Ben grinnikte niet mee. ‘Zoals Hendrick Van der Decken en zijn behekst schip, ja. Maar evengoed heb je Tom Dijkstra, de kapitein van de Sarafina. Hij was het wapen van de Duivel, maar werd door God gekerkerd in het vagevuur. Nu dwaalt de Sarafina alleen nog tijdens stormachtige nachten rond op de oceaan. Als ze dan een schip tegenkomt, entert de Sarafina haar prooi en danst Dijkstra met zijn zwaarden totdat hij alle aanwezigen heeft onthoofd en hun zielen heeft gestolen.’

Pff. Dat is veruit het saaiste griezelverhaal dat ik al heb gehoord. Elise wilde er een spottende opmerking over maken, maar ze hield zich in zodra ze Bens

ongemak opmerkte. *Hij gelooft wat hij zegt!* Dat zou Elise nooit van Ben verwacht hebben. *Maar jha, zo zie je maar weer... Mensen blijven verrassen.*

In de verte klonk het tiende uur. *Is het al zo laat? Misschien is het tijd dat ik ook huiswaarts trek.* Het zou nog een stevige tocht worden voordat ze terug ten huize Rogers was.

‘Ik eh, geloof dat het tijd wordt dat ik huiswaarts keer.’

Ben knikte. ‘Ik neem aan dat je de weg naar de stallen wel weet?’

Elise knikte. Het zou van hieruit tien minuten wandelen zijn tot aan de stal waar ze Sunset eerder die dag had achtergelaten. *En het ziet er naar uit dat er voor het eerst in een lange tijd niemand van de Troep meegaat.*

Een gedachte stak op, en Elise twijfelde maar even voor ze vroeg: ‘Zou je het erg vinden om even mee te wandelen?’

Ben grinnikte: ‘Aye, echt verschrikkelijk. Let’s go.’

Nadat ze het plein achter zich hadden gelaten, daalde de rust van Jamestown weer over hen neer. De lege straten voelden vertrouwd aan voor Elise, maar ze merkte tot haar verbazing dat Ben zich een pak voorzichtiger bewoog. Zijn ogen leken de straten te scannen, en zijn blik richtte zich op alles wat onverwacht geluid maakte of bewoog. Hoewel Ben geen wapen leek te dragen, lag zijn linkerhand op zijn heup, ter hoogte van waar normaliter het gevest van een zwaard zou steken.

Hij beweegt zoals een soldaat. Een beetje zoals jij, broer. Elise merkte pas dat ze was blijven staan toen Ben zich omdraaide, en haar eerst bezorgd en vervolgens verbaasd aankeek.

‘Waarom stoppen we?’

Elise had zich van het ene moment op het andere iets gerealiseerd. *Wauw, daar heb ik dan drie weken voor nodig gehad! Drie hoeraatjes voor mezelf!*

Elise verbaasde zichzelf door te lachen, waarna ze zei: ‘Niets. Gewoon. Ik realiseer me plots iets zó banaals dat ik me afvraag waarom ik er nog nooit eerder aan heb gedacht.’

Ze zette zich in beweging. Ben viel weer naast haar in. Hij vroeg niets, maar ze besloot het hem toch te vertellen. ‘Ik weet niet waarom ik er nu aan denk, maar je lijkt op m’n broer.’

Ditmaal was het Ben die bleef staan. Meteen werd Elise overvallen door een lichte paniek. *Gevaar!* Snel speurde ze de omgeving af, maar Elise kon niets ontdekken. Toen ze zich naar Ben omdraaide, zag ze dat ook hij niets had gezien. In plaats daarvan keek hij naar haar met een uitdrukking die ze nog niet eerder bij hem had gezien. Met een ijsskoude stem antwoordde hij: ‘Ik ben helemaal niet zoals hij.’

Ben liep Elise voorbij zonder verder nog iets te zeggen. *Wattefuck?* Elise was helemaal omvergeblazen van Bens plotse transformatie. *Waar komt dit plots vandaan?*

Gehaast kwam ze weer in beweging. ‘Ken jij mijn broer?’

Ben liep nog altijd een paar passen voor haar uit en gromde iets terug.

‘Ben!’ Elise graaide naar zijn onderarm, waardoor de kwartiermeester tot stilstand kwam en zich naar haar toe draaide.

Opnieuw schrok Elise. *Wat is er met je gebeurd?* Het gezicht dat haar aankeek was dat van een vreemde, maar Elise liet zich er niet door uit haar lood slaan.

‘We hebben elkaar drie weken lang bijna dagelijks gezien, en je hebt me nooit verteld dat je mijn broer kent?’

‘Jij hebt hem toch ook nooit opgebracht?’

‘Dat is irrelevant! Hoe ken je mijn broer?’

Hoewel Bens gezicht niet langer meer paste bij de jongeman die ze gedacht had te kennen, merkte Elise de korte verstrakking in zijn gezicht op. ‘Iedere zeeman van hier tot in de Nieuwe Wereld kent hem.’

Je bent een slechte leugenaar, Ben. ‘Je hebt hem ontmoet, nietwaar?’

Ben zuchtte eens diep. ‘Eén keer.’

‘Wanneer?’

‘Dat zijn jouw zaken niet.’

Voordat Elise beseftte wat ze deed, sloeg ze Ben in zijn gezicht. ‘Nu lijkt je pas écht op hem!’

Ze had er meteen spijt van. Van de klap. Van wat ze had gezegd. Maar het was gewoon de waarheid.

Ben sloot zijn ogen, leek op zijn onderlip te bijten, balde zijn vuisten, ademde diep in, en leek tot tien te tellen. Langzaam ademde hij door zijn neus weer uit. Toen hij zijn ogen weer opende, leek hij weer wat tot rust te zijn gekomen. Met een geforceerde kalmte zei hij: ‘Goed. Dit was een slechte start. Laten we

opnieuw beginnen: Aye, ik ken je broer. Ik ben hem éénmaal tegengekomen. Op zee, tijdens zaken waarover ik niet ga uitweiden. Het volstaat om te zeggen dat we niet bepaald als kameraden uit elkaar gegaan zijn. Nu: ik heb er nooit iets van geopperd, omdat ik onze lessen niet wilde verbrodden door het over hém te hebben, want eerlijk is eerlijk: ik heb niets goeds over hem te zeggen. Tegelijkertijd ben jij ook nooit over hem begonnen, dus besloot ik maar om het zo te laten.

Ben leek terug in beweging te willen komen, maar Elise hield hem tegen. ‘Best, ik heb broer inderdaad nooit ter sprake gebracht. Maar wat dan nog? Waarom moet je zo kwaad worden als ik je met hem vergelijk?’ *En wat bedoel je ermee dat jullie niet als kameraden uit elkaar zijn gegaan?*

Elise schrok op toen Ben op de grond spuwde. Het was de eerste keer dat ze hem zoiets oneerbiedigs zag doen. ‘Ik vind het nogal een grote belediging om met zo’n rotzak vergeleken te worden.’

Elise kneep haar ogen onbewust tot spleetjes. *Waar heeft hij het over?* ‘Mijn broer is een veelbelovend en gewaardeerd officier in dienst van Zijne Majesteit! Hij was de jongste kapitein sinds meer dan vijftig jaar, en hij heeft talloze onderscheidingen gekregen voor moed en doorzetting! Hij is een excellent zwaardvechter, een briljant strateeg, en hij was mijn beste vriend.’ *Of toch totdat hij in mijn gezicht spoog.* Dat laatste hoefde Ben natuurlijk niet te weten.

Bens blik leek tijdens haar antwoord te ontdooien. Na haar tirade ademde hij nog eens diep in-en-uit. Zijn schouders leken wat te ontspannen. Met een verrassend warme stem zei hij: ‘Dus je weet het niet.’

Wat weet ik niet? Voordat Elise de vraag kon stellen, ging Ben al verder.

‘Voordat je je vraag stelt, moet je weten dat er waarschijnlijk een goede reden is waarom je het niet weet. Waarschijnlijk hebben de mensen om je heen bewust deze info voor je achtergehouden. Wat ik je kan vertellen, heeft zich nu ongeveer drie jaar geleden afgespeeld, maar voordat ik start, moet je eerst eens even goed terugdenken wat er hier toen veranderd is. En daarna moet je jezelf afvragen of je echt wil weten wat iedereen al die tijd voor je heeft geheimgehouden.’

Elise begreep niet waar Ben het over had. *Wat iedereen voor me heeft achtergehouden? Dat is nonsens! Waarom zou ook maar iemand iets voor me achterhouden? Drie jaar geleden? Ik heb broer zelfs nog gezien in die tussentijd. Dat was...wat? Twee jaar geleden? Of tweeënhalf... of drie?*

Van het ene moment op het andere sloeg de vertwijfeling toe. *Drie jaar geleden. En broer was niet bepaald... Mja.* Elise had haar broer destijds niet herkend. Woodes was altijd een speelse en vriendelijke grote broer voor haar geweest, maar bij zijn laatste passage op het eiland had hij zich verschrikkelijk slecht gedragen.

Je maakt geen deel meer uit van mijn leven, en ik geen meer van dat van jou! Ons pad kruist elkaar slechts voor even, en binnen enkele dagen is het alweer voorbij! Dan kan je me alweer vergeten! Elise had wekenlang gehuild om die woorden.

Elise begon te twijfelen. ‘Wat is er toen gebeurd? Drie jaar geleden?’

Ben keek haar een tijdlang bezorgd aan, waarna hij weer in beweging kwam. Elise had geen andere keuze dan hem te volgen. ‘Het verhaal van Woodes Rogers valt niet te vertellen zonder het verhaal van Henry Avery. Weet je wie dat is?’

Elise slikte een spottende opmerking in. *Iederéén weet wie dat is.* ‘Slechts de gevaarlijkste piraat aller tijden.’

Ben gromde minachtend. ‘Sure, dat zeggen ze altijd. Totdat hij wordt gevangen en een doodeenvoudig man blijkt te zijn. Daarna komt er wel weer een andere die ze bestempelen als het monsterlijkste wezen dat ooit de aardbol heeft bewandeld.’

Hij pauzeerde even. ‘Maar een piraat is inderdaad correct. Iets meer dan drie jaar geleden overviel Avery een vloot van het Mogolrijk. Na een gruwelijke zeeslag ontsnapte hij met een prijs ter waarde van driehonderdduizend pond Sterling. De gebeurtenis veroorzaakte wereldwijd chaos. De Britse Oost-Indische Compagnie werd gedwongen om de Mogols hun schade te vergoeden zodat ze hun handelsrelaties met het Oosten konden behouden. Natuurlijk duldde de Kroon dit gezichtsverlies niet, dus reikten ze een prijs van maar liefst duizend pond uit voor het hoofd van de piraat, waarna er een wereldwijde klopjacht op Avery werd ingeluid.’

Ben keek Elise even veelbetekend aan voordat hij verderging. ‘Eén van de premiejagers was Woodes Roger. Hij vond Avery’s spoor en achtervolgde hem tot in Hispaniola.’

Ben wierp nogmaals een blik op Elise. ‘Je lijkt te denken dat je broer een briljant strateeg is, maar niet is minder waar. Hij heeft zijn carrière eerder gebouwd op roekeloze ondoordachtheid en een flinke portie hoerchance. En

op de lijken van zijn mannen. Woodes mocht toentertijd dan wel de succesvolste piratenjager geweest zijn, zelf leed hij ook stevige verliezen.’

Elise keek Ben verbaasd aan. *Piratenjager?* Dat was nieuw.

Ben merkte haar verbazing niet op en ging verder: ‘Natuurlijk kon het nooit iemand iets schelen, net zomin het iemand iets kon schelen wanneer hij de schepen plunderde die hij op zijn pad tegenkwam en die geen relaties met de Kroon konden aantonen. Dat zag iedereen door de vingers. Of toch zolang het resultaat opleverde. Zolang er niets misliep. En welke versie je ook wil geloven over Rogers’ ontmoeting met Avery: het staat als een paal boven water dat het daar gruwelijk misliep.’

Ben en Elise waren de stallen genaderd. Elise kon het paardenzweet en de paardenmest al ruiken. Ben moest het ook geroken hebben, want hij bleef staan.

‘Wat er exact gebeurd is, hangt af van het verhaal waarnaar je luistert. Het enige dat we met zekerheid weten, is dat Rogers Avery met drie schepen de pas bij Skeletteneiland in volgde en er slechts met één schip terug uitkwam, waarvan de crew gehalveerd was, en die vervolgens nog eens halveerde tijdens een munterij, of zo vertelt men toch. Avery was ondertussen al lang ontkomen.’

Ben kwam terug in beweging. ‘Hoe je broer in dienst wist te blijven, dat gaat mijn verstand te boven, maar wees er maar zeker van dat hij daarna nooit meer onderscheiden is voor zijn moed. Of doorzetting. In plaats daarvan werd hij gedegradeerd tot ordinaire kustwachter.’

Ze waren nu bij de stallen aangekomen, en Ben keek Elise indringend aan. ‘Je broer was een boekanier. Een piraat die zichzelf verschulde achter een waardeloos stuk papier. Hij heeft meer onschuldige mannen de dood ingejaagd dan eender welke piraat ook. Geloof me dus maar als ik je zeg dat de zeevaart beter af is zonder hem.’

Elise Rogers

Achteraf kon Elise zich niet al te veel meer herinneren van haar tocht naar huis. Ze wist nog dat Ronald – de zoon van de paardenmeester die op haar terugkomst had zitten wachten bij de stallen – Sunset voor haar had opgezadeld en uit de stallen had geleid, maar daarna had het geleken alsof er zich een bubbel om haar heen had bevonden. Onbewust had Elise zichzelf in de Leegte geduwd – al had ze dat pas beseft toen de Leegte was gebarsten – en ze had geen woord gehoord van het verhaal dat Ronald haar had verteld op weg naar huis.

Eenmaal thuis had Elise niet de moeite genomen om voor Sunset te zorgen, maar was ze meteen naar de vertrekken van haar vader gelopen. Ze had hem aangetroffen in zijn studeerkamer, met een vol glas wijn in de hand en de lege fles op zijn bureau. Paps had daar samen met Brown gezeten, die eveneens een halfvol glas wijn vast had gehad. Dat laatste had haar moeten verbazen – de kapitein dronk nooit – maar Elise was te gefocust geweest op wat ze zou gaan zeggen.

Paps had haar bedoelingen aanvankelijk verkeerd gelezen. Hij had haar koele, kalme houding gehouden voor vermoeidheid, en misschien had hij ook wel gedacht dat ze dronken was en het probeerde te verbergen. Daardoor had hij in eerste instantie haar verwijten weggewuifd en alles ontkend. Nevergreen daarentegen had het gevaar wel meteen gezien en had bliksemsnel gereageerd toen de Leegte plots was gebarsten.

In slechts luttele seconden was de rust en orde in de studeerkamer omgeslagen in een chaos van omgevallen stoelen, gebarsten glas en opspattende wijnvlekken. Elise had zitten razen en tieren tegenover haar vader terwijl ze zich langs het lichaam van de kapitein had proberen te wurmen. Brown had haar klappen stoïcijns verdragen.

Beetje bij beetje had paps dan toch toegegeven dat iedereen de laatste drie jaar tegen haar gelogen had. Haar had voorgelogen voor haar eigen bestwil. Alsof Elise een klein kind was.

Uiteindelijk was gebleken dat alles waar was. Broer had Huis Rogers en de Britse zeemacht te schande gezet door met minder dan één vijfde van zijn bemanning terug huiswaarts te keren. Te schande. Alsof dát het ergste was geweest: de schande van Huis Rogers. Dat er door broers beslissingen al meer dan driehonderd man gestorven was, leek slechts van ondergeschikt belang te zijn geweest voor haar vader. En dat Woodes een boekanier was, had hem al helemaal niet kunnen deren.

Toen Elise paps vervolgens was beginnen uit te schelden, was haar vader – die nog altijd niet van achter de beschermende blokkade genaamd Brown was durven komen – voor het eerst ook kwaad geworden. In een zeldzaam moment van moed had hij respect geëist omdat hij nog altijd Woods Rogers was, haar vader en gouverneur van Sint-Helena in naam van koning William van Brittannië. Met een dapperheid die hij nooit voor de dag zou hebben gelegd als hij zich niet veilig achter de rug van zijn kapitein had bevonden, had paps haar verteld dat dit zaken waren waar een jongedame zoals zij niets van af kon weten en zich dus niet mee behoorde te moeien.

Daarna had hij Nevergreen bevolen haar naar bed te sturen. Elise had opnieuw willen schreeuwen, maar één blik van Brown had ervoor gezorgd dat Elise haar kaken op elkaar had geklemd zodra ze zich had gerealiseerd dat ze de slag had verloren.

Elise stampte naar haar kamer. Brown nam zelfs niet de moeite om met haar mee te lopen. Eenmaal in haar kamer kwam Elise abrupt tot stilstand, niet wetend wat ze nu moest aanvangen. Onwillekeurig kwamen er enkele oude herinneringen in haar op. Van Woodes. Hoe hij jarenlang met haar had gespeeld. Voor haar had gezorgd. Haar had beloofd om haar ooit op een dag mee te nemen op zijn avonturen. Om haar van dit eiland af te helpen.

Elise liep naar haar kleerkast. *Je was m'n beste vriend, broer!* In de kast verplaatste ze enkele hopen kledij en haalde ze haar zwaard tevoorschijn. Het zwaard dat ze van Woodes gekregen had. *Houd het bij voor me, Lies.* Elise kon

zich nog herinneren hoe haar broer voor haar had geknield op het moment dat hij zijn zwaard aan haar had gegeven.

Elise haalde het zwaard uit de schede. Het metaal zag er dofzwart uit in de nacht. *Draag er goed zorg voor. Het is m'n favoriete zwaard! Wees er maar zeker van dat ik hiervoor terugkom! En dan neem ik je mee en varen we samen de wereld rond!*

Elise had er goed zorg voor gedragen. Had het zwaard haast iedere week uit haar kast gehaald om het wapen te inspecteren. Totdat Woodes teruggekomen was. En veranderd was.

Je maakt geen deel meer uit van mijn leven, en ik geen meer van dat van jou! Het waren de meest kwetsende woorden geweest die broer ooit tegen haar had kunnen zeggen.

Een scherpe pijn. *Fuck*. Elise had haar duim gesneden aan het zwaard. Een straal bloed droop op de grond, waar die werd opgezogen door het tapijt. *Verdomme!* De snee zag er best diep uit.

Elise stak het zwaard weer in de schede. 'Klotezwaard!'

In een vlaag van woede opende Elise het raam en smeed ze het zwaard van haar balkon. Daar bleef ze vervolgens voor zich uitstaren. En voor een lange tijd kon het Elise Rogers niets schelen dat haar duim maar bleef bloeden.

Ludwig Vogt

Na veel vijven en zessen besloot Ludwig om de fles wijn dan toch nog maar te openen. *Omdat het zo 'n verdomd lange dag is geweest.* Voorzichtig schonk hij zijn beker vol. ‘Wijn, fiston?’

De knul zat op het enige bed in de kapiteinshut, wreef met zijn handen door zijn ogen, en bromde iets wat zowel een ja of nee kon zijn. Ludwig besloot dat het een ja was en vulde een tweede beker, die hij overhandigde aan zijn voormalige pupil.

‘Op de succesvolste dag in drie jaar.’

De jongen bromde opnieuw en dronk enkele slokken wijn.

Waar zit je met je gedachten, fiston? Ludwig was te vermoeid om er achter te gaan vissen, dus vroeg hij het op de man af. ‘Is er iets mis?’

Zijn comrade keek op en knipperde wat verrast met zijn ogen. ‘Iets mis? Nee. Nee, alles is verlopen zoals het moest. Heer Belfast was uitermate tevreden met zijn bezorging.’

‘Hmm.’ Ludwig wachtte geduldig of er nog meer kwam. Ervaring had hem geleerd dat het hem toch niet zou lukken om de jongen aan te manen tot meer uitleg. Zwijgen was vaak een betere tactiek.

‘Het is alleen... Thomas was erbij. Die jongen was verschrikkelijk op zijn ongemak.’

Dat kon Ludwig zich voorstellen. *We hebben er verdammt bijna een halve ton aan buskruit afgeleverd!* ‘En nu voel je je schuldig?’

De jongeman zuchtte diep en dronk van zijn wijn. ‘We hebben een wig tussen hen gedreven, Lud. We hebben de barstjes in de maskers opgezocht, om die vervolgens meedogenloos verder uit elkaar te rukken. Nu is het slechts een kwestie van tijd voordat deze community uit elkaar valt. En waarvoor? Zodat wij onze meest winstgevende dag in drie jaar konden hebben?’

Opnieuw dronk Ludwigs handelspartner een ferme slok. ‘Voel ik me schuldig? Nee. Ik weet wat we zijn en wat we doen, en daar heb ik lang geleden al mee leren leven. Alleen heb ik deze laatste weken voor het eerst een glimp opgevangen van een andere manier van leven. Van de vreugde dat er kan schuilgaan in de onschuld en openheid waarmee deze mensen met elkaar omgaan.’

De knul begon met zijn vingers te tokkelen tegen de rand van zijn beker. ‘Het kan me niet schelen wat de gouverneur denkt te gaan doen met al dat buskruit, net zomin als het me wat kan schelen wat de heren Read en Bellfast ermee zullen uitspoken. Het laat me koud waarvoor vrouwe Lowtide dat gif wil gebruiken, of waarom de Dawsons al die vaten pure alcohol denken nodig te hebben. Dat ze allemaal stikken in hun huichelarij, dat is hun verdiende loon. Maar hun kinderen – die fameuze Troep – dát is een andere zaak. Dat was een groep onschuldige veulens voordat we er ons mee begonnen te moeien. Vannacht zijn er drie van hen volwassen geworden. Drie die we gedwongen hebben om kleur te bekennen, zodat ze elkaar voortaan zullen bedriegen en wantrouwen.’

Ludwigs kameraad stond op en liep naar het patrijspoortje dat uitzicht bood op Jamestown. ‘Deze keer waren het nog geen monsters, Lud. Deze keer hebben we monsters gemaakt van deze kinderen. Daardoor zijn we medeverantwoordelijk voor wat er gaat gebeuren.’

De jonge kapitein van de Oude Eik draaide zich om en keek Ludwig indringend aan. ‘Er gaat bloed vloeien in Jamestown, Lud. En ditmaal gaat het bloed mee aan onze handen kleven.’